

Vlaams
Parlement

vergadering **C212 – CUL28**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 23 mei 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de organisatie van het lokale cultuurbeleid - 1403 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de oprichting van een ‘fonds van voorschotten’ in de kunstensector - 1558 (2012-2013)	5
Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het uitblijven van een concreet dadingsvoorstel voor de ex-werknemers van de Opera voor Vlaanderen (OVV) en de Vlaamse Operastichting (VLOS) - 1564 (2012-2013)	9
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen op het vlak van het letterenbeleid - 1624 (2012-2013)	12

■

Voorzitter: de heer Bart Caron, ondervoorzitter**Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de organisatie van het lokale cultuurbeleid****- 1403 (2012-2013)****De voorzitter:** Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, collega's, de vraag dateert al van enkele weken geleden, maar kon door omstandigheden nog niet worden gesteld. Ondertussen is ze niet meer overal actueel, maar in een aantal gemeenten misschien nog wel. Sinds januari hebben we overal nieuwe gemeentebesturen en dat betekent ook dat heel wat advies- en beheersorganen worden vernieuwd, in velerlei beleidsdomeinen, ook Cultuur. Sinds januari heb ik het grote genoegen om ook verantwoordelijk te zijn, als schepen van Cultuur in mijn gemeente. Dat neem ik met heel veel plezier op. Het heeft me ook dadelijk met vragen geconfronteerd, die ik toch ook van andere mensen hoor.

Het decreet betreffende het lokaal cultuurbeleid van 6 juli 2012 legt de lokale overheden de verplichting op om, alleen of in samenwerkingsverband, een openbare bibliotheek en een cultuurcentrum of een gemeenschapscentrum op te richten met een beheersorgaan conform de bepalingen van de cultuurpactwetgeving, waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt. Daarnaast moet de gemeente inspraak en participatie van lokale belanghebbenden organiseren met het oog op de voorbereiding en de evaluatie van het cultuurbeleid. Met andere woorden, er moet ook een cultuurraad zijn.

Laat me vooraf stellen dat we dat zeer belangrijk vinden. Inspraak en medebeheer zijn inderdaad essentiële bouwstenen van een participatief cultuurbeleid. De cultuurraad kan nooit fungeren als beheersorgaan van een bibliotheek of cultuur- of gemeenschapscentrum. Waar de cultuurraad de taak heeft om advies te verlenen, maakt de beheerraad participatie mogelijk. Dat is een elementair verschil. Het is de bedoeling dat de medegebruikers van de bibliotheek en van het cultuur- of gemeenschapscentrum inspraak hebben in het beheer ervan. Deze mogelijkheid tot inspraak en participatie kunnen we alleen maar toejuichen, zoals gezegd.

De beheersformules 9a en 9b van het Cultuurpact voorzien evenwel dat er een afvaardiging van politieke partijen opgenomen wordt in het beheersorgaan. Dat is onverzoenbaar met de samenstelling van de cultuurraad, waar geen gemeenteraadsleden of schepenen deel van kunnen uitmaken. Gelet op de verkiezingen van oktober 2012 zijn de gemeentebesturen dus nu bezig, sommige hebben het wellicht al gedaan, met de vernieuwing van beheersorganen en adviesraden, ook in andere beleidsdomeinen. Daarbij duiken in de sector cultuur vragen op.

Minister, strikt genomen is er geen timing bepaald waarbinnen de nieuwe samenstelling van de beheersorganen voltooid moet zijn. Wat is de sanctie indien gemeenten nalaten dat te doen? Sommige hebben in een eigen organiek reglement of statutair bepaald dat het binnen de zes maanden na de installatie van de gemeenteraad gebeurd moet zijn. Wat indien het niet of laattijdig zou gebeuren?

Strikt genomen kan er één gemeenschappelijk beheersorgaan zijn voor bibliotheek en gemeenschapsinfrastructuur. Wat is uw standpunt ter zake, minister? Vindt u dat een creatieve oplossing, maar is de bedoeling eigenlijk toch anders? Het gemeenschapscentrum en de bibliotheek zijn toch twee onderscheiden zaken. Is het de bedoeling dat het afzonderlijk gebeurt of hebt u er geen probleem mee dat het gemeenschappelijk is?

Ter uitvoering van het culturele beleid kent elke gemeente aldus een beheersorgaan voor de bibliotheek, een beheersorgaan voor het cultuur- of gemeenschapscentrum en een cultuurraad, die dan nog vaak heel wat deelraden heeft en terecht. Ik denk aan een raad voor erfgoed of sociaal-cultureel werk. De vraag die zich stelt, is: hoe kan de coördinatie en de

eenheid binnen het cultuurbeleid door deze veelheid aan advies- en beheersorganen worden gegarandeerd? Het is vanzelfsprekend belangrijk dat die niet allemaal zomaar naast elkaar staan, maar dat er één geïntegreerd cultuurbeleid kan worden gevoerd.

Welke maatregelen neemt u, minister, om steden en gemeenten te adviseren en te begeleiden in hun beslissingen bij de vernieuwing van de beheersorganen en de cultuurraden?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Schryvers, wettelijk is niet in een sanctie voorzien.

Ik overloop even wat er in het decreet staat. Daarin staat dat het beheersorgaan van de openbare bibliotheek en van het gemeenschapscentrum, en eventueel het cultuurcentrum, een voorwaarde is voor de Vlaamse gemeenten om op de Vlaamse beleidsprioriteiten voor deze lokale instellingen te kunnen intekenen. Het is dus een voorwaarde om daarop in te tekenen en subsidies te ontvangen. Het beheersorgaan moet conform de bepalingen van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact zijn. Ook de openbare bibliotheken van de Brusselse gemeenten die een bibliotheekbeleidsplan of een gemeentelijk cultuurbeleidsplan indienen, moeten over zo'n beheersorgaan beschikken, als ze subsidies wensen te ontvangen. Intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten dient te gebeuren voor 1 januari 2014.

De gemeente kan autonoom beslissen of ze al dan niet één gemeenschappelijk beheersorgaan opricht voor bibliotheek en gemeenschapscentrum, respectievelijk cultuurcentrum. Dit kan voordelen hebben op het vlak van afstemming en samenwerking. De doelstelling van het decreet blijft immers een integraal lokaal cultuurbeleid, waar de instellingen geen eilandjes zijn. De lokale beleidsmakers kunnen het beste inschatten hoe dit in hun stad of gemeente kan. Ik heb bij de opmaak van het nieuwe decreet Lokaal Cultuurbeleid altijd gezegd dat gemeenten maatwerk moeten kunnen invoeren.

Volgens de artikelen 3 en 8 van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact, moeten gemeenten de gebruikers en alle ideologische en filosofische strekkingen betrekken bij de voorbereiding en de uitvoering van het cultuurbeleid en bij het beheer van hun cultuurinstellingen. Gemeenten die momenteel subsidies in het kader van het gemeentelijk cultuurbeleid ontvangen, beschikken over een cultuurbeleidscoördinator die onder andere als taak heeft het gemeentelijk cultuurbeleid te coördineren. Hij of zij moet zorgen voor de coördinatie en de eenheid binnen het gemeentelijk cultuurbeleid. Dit gebeurt in overleg met alle betrokken actoren.

Ook in het nieuwe decreet van 6 juli 2012 is een van de voorwaarden om in te tekenen op de Vlaamse beleidsprioriteit dat de gemeente een coördinerende rol opneemt in het lokaal cultuurbeleid. Deze rol moet in de toekomst niet meer waargenomen worden door een apart personeelslid. In het kader van het Planlastendecreet kunnen wij geen personeelsverplichting meer opleggen. De coördinatie en afstemming blijft echter wel een opdracht voor het lokale bestuur. De gemeenten die niet ingestapt zijn in het gemeentelijk cultuurbeleid of die niet intekenen op de betrokken Vlaamse beleidsprioriteit, bepalen zelf hoe ze met die advies- en beheersorganen omgaan. Ik benadruk nogmaals dat het de Cultuurpactwetgeving is – en niet het decreet Lokaal Cultuurbeleid – die deze regels met betrekking tot advies- en beheersorganen van cultuurinstellingen oplegt.

LOCUS vzw, het steunpunt voor het lokaal cultuurbeleid, wordt gesubsidieerd om gemeenten te ondersteunen bij de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten in het kader van de uitbouw van een lokaal cultuurbeleid. De invulling van het lokale cultuurbeleid binnen de strategische meerjarenplanning en de ondersteuning van de werking van cultuurcentra, openbare bibliotheken, gemeenschapscentra en adviesorganen voor cultuur staan daarbij centraal. Van 17 tot en met 30 april 2013 organiseerde LOCUS, in samenwerking met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSJ), regionale vormingsdagen voor cultuurschepenen. Daar wordt ook dieper ingegaan op adviesraden anno 2013 en het beheer van bibliotheken en cultuur- en gemeenschapscentra.

Begin dit jaar was er al een ronde met als thema ‘Beheer en verzelfstandiging’ en werd er een publicatie uitgegeven ‘Beheer, beheersorganen en verzelfstandiging in het lokaal cultuurbeleid’. Deze publicatie, net als een aantal voorbeeldstatuten, is te downloaden op de website www.locusnet.be. En voor wie echt heel concrete vragen heeft, wordt er advies op maat gegeven door de LOCUS-medewerkers. Nieuwe statuten worden er nagelezen door een jurist, maar er worden ook begeleidingstrajecten opgezet voor nieuwe cultuurraden. De gemeenten kunnen met vragen over de vernieuwing van beheersorganen en cultuurraden altijd terecht bij de administratie Cultuur, meer bepaald bij het team Lokaal Cultuurbeleid van de afdeling Volksontwikkeling en Lokaal Cultuurbeleid van het agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen.

Er is dus heel wat ondersteuning en er zijn heel wat mogelijkheden om er een beroep op te doen. Er is dus meer flexibiliteit voor lokale besturen, hoewel er ook een aantal voorwaarden aan verbonden zijn.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik dank u voor uw antwoord dat me absoluut tevreden stemt. U zegt dat het aan de gemeente zelf is om te kiezen voor de voorwaarden om te kunnen intekenen en subsidies te kunnen krijgen. Ik denk dat het niet slim is wanneer gemeenten daar niet op intekenen, maar ik ga geen uitspraken doen over andere gemeenten.

Ik heb ook afgeleid dat 1 januari 2014 de datum is waarop je moet voldoen aan al die voorwaarden om te kunnen intekenen. Er zijn geen sancties, maar als je dan niet in orde bent met de verschillende beheersorganen en adviesraden, voldoe je niet aan de voorwaarden en kun je geen subsidies ontvangen. Voor de rest kan een gemeente vrij autonoom beslissen op welke manier ze dat invult, als ze maar voldoet aan het Cultuurpact. Ze heeft dus nog eventjes tijd om er maatwerk van te maken. Ze kan ook rekenen op ondersteuning. Het stemt me tevreden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de oprichting van een ‘fonds van voorschotten’ in de kunstensector - 1558 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega’s, mijn vraag gaat over de timing van uitbetaling van middelen aan culturele actoren in Vlaanderen en Brussel en de gevolgen die dat kan hebben op financieel vlak.

Een aantal culturele actoren in Vlaanderen komen soms in moeilijkheden wegens laattijdige uitbetalingen – daarom niet te laat, maar laat in het jaar – van subsidies door de Vlaamse overheid. Subsidies worden uitbetaald voor een bepaald jaar, maar ze zijn niet beschikbaar op 1 januari van dat jaar. Sommige organisaties moeten dan bij banken aankloppen om kaskredieten te krijgen. In een aantal gevallen kan dat dus leiden tot bijkomende kosten, tot lenings- of intrestkosten.

Nu kijk ik af en toe over het taalmuurtje. Van een aantal mensen hoorde ik dat men in Franstalig België een paar jaar geleden al een ‘Fonds d’avances des subsides’ heeft opgericht. Dat is eigenlijk een soort voorschottenfonds. De minister van Cultuur kan via dat fonds al heel vroeg in het jaar – ik zie hier 8 januari staan – geld ter beschikking stellen voor het werkingsjaar, waardoor de Franstalige culturele organisaties meer financiële ademruimte krijgen en ze tijdswinst en financiële winst boeken.

Om dat enigszins in het juiste kader te plaatsen, heb ik een document mee van de Waalse Regering en de regering van de Franse Gemeenschap. Ik zal er heel kort uit citeren, om uit te leggen hoe dat fonds functioneert en wat de doelstelling is. Aangezien ik geen ambtenaar van de Vlaamse Gemeenschap ben, mag ik een woordje Frans praten in deze commissie. Ik zal dat ook doen. Voorzitter, ik veronderstel dat mijn citaat behouden zal blijven in het verslag, aangezien ik geen stripauteur ben. Ik citeer: “La création de ce Fonds a permis d’augmenter de manière indirecte les subsides des opérateurs culturels subventionnés, en réduisant leurs charges bancaires. Car ils ne sont plus obligés d’emprunter auprès des banques le montant des subsides qu’ils attendent dans le courant de l’année. L’intégralité des crédits mis à la disposition des opérateurs culturels par la Communauté française sert donc au soutien de leur action culturelle, plutôt qu’à payer des intérêts bancaires.” Vervolgens legt men uit hoe men een paar jaar geleden stapsgewijs dat systeem heeft ingevoerd. Men is begonnen met één sector, die van de podiumkunsten, bij wijze van proefproject, en dan heeft men dat stelselmatig uitgebouwd. Blijkbaar is dat fonds nu vanaf 2009 van toepassing voor de hele culturele sector. We zijn het Kunstendecreet aan het bijsturen. Ik vroeg me gewoon af of het denkbaar of nuttig is om ook in Vlaanderen een dergelijk systeem in te voeren.

Minister, hebt u er ook weet van dat sommige organisaties bij financiële instellingen moeten aankloppen omdat een aantal subsidies wat later op het jaar worden uitbetaald? Hebt u al onderzocht hoe we dit probleem kunnen aanpakken? Onderzoekt u een mogelijke oprichting van een dergelijk fonds in Vlaanderen? Hebt u al enig idee hoe we dit zouden kunnen realiseren? Ik weet natuurlijk ook dat dit element waarschijnlijk opnieuw te berde zal komen wanneer we het zullen hebben over de herziening van het Kunstendecreet op zich, maar ik vond het belangrijk genoeg om het daar vandaag al kort met u over te hebben.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Ik ben natuurlijk ook benieuwd naar het antwoord op de eerste vraag: is er sprake van laattijdige betalingen? Als daarvan sprake is, dan moeten we geen fonds oprichten, maar dan moet er tijdig worden betaald. Is het zo dat er in de wetgeving bepaalde uitbetalingstermijnen zijn ingeschreven, die echter niet overeenstemmen met de werking van de sector? Dan vind ik principieel dat de wetgeving moet worden aangepast.

Er is nog een andere mogelijkheid. Soms bepalen subsidiebesluiten dat 30 procent wordt uitbetaald bij de start, en de resterende 70 procent na het leveren van het werk en het voorleggen ervan. Dan is een dergelijk voorgesteld fonds zelfs gevaarlijk. Als de uitgaven niet zijn gedaan, dan is er immers een dubbel probleem: men heeft dan geld gekregen dat nadien niet kan worden gerecupereerd van de Vlaamse Gemeenschap, en die organisatie bevindt zich sowieso in de problemen omdat het dat fonds moet terugbetalen. Minister, als u antwoordt dat er daadwerkelijk sprake is van laattijdige betalingen, dan luidt mijn vraag waarom we dan niet correcter betalen. De overheid moet ter zake het goede voorbeeld geven. Gaat het niet daarover, maar over andere dingen, dan zou ik toch voorstellen dat men ook andere mogelijkheden eens bekijkt en de wetgeving eventueel aanpast.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, ik zal mijn opmerkingen en vragen in het Nederlands formuleren, maar als u wilt net zo goed in het Frans. Die opmerkingen en vragen gaan in de richting van wat de heer De Ro zegt. Is dat systeem van de Franse Gemeenschap wel zo goed? We weten daar eigenlijk niets van. Dat is iets nieuws. Mijnheer Delva, het is heel belangrijk dat we goed op de hoogte zijn van dit systeem, vooral als men dit in het Kunstendecreet wil opnemen, maar is het niet gewoon beter om de subsidiestromen normaal en vlotter te laten vloeien? Uiteraard. Het lijkt me ook enigszins absurd om bijkomende systemen op touw te zetten, terwijl de zaak aan de bron moet worden aangepakt. Het lijkt me ook goed eerst na te gaan welke overheadkosten er verbonden zijn aan dat ‘Fonds d’avances des subsides’. Minister, graag had ik ook daarop een antwoord gekregen.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans: Mijn betoog gaat enigszins in de richting van dat van de beide vorige sprekers. Mijnheer Delva, ik begrijp uw bekommernis zeker en vast, maar als we een fonds gaan creëren, dan moet dat ook weer worden beheerd en gecontroleerd. Ik meen dat we dan gewoon meer planlast of lasten creëren, want mensen zullen zich daarmee moeten bezighouden. Het zou natuurlijk ideaal zijn dat men meteen een voorschot krijgt en daarna de rest van de subsidie, zoals bij de gemeenten en steden, of bij cultuursubsidies. Ik weet echter niet hoe de zaken in werkelijkheid verlopen. Ik onderschrijf dus de vragen van de collega's.

De heer Bart Caron: Ik wil daar ook graag enkele elementen aan toevoegen. Mijnheer De Ro, ik ben zelf betrokken bij een aantal organisaties, en ik kan u zeggen dat de situaties op het terrein zeer verschillend zijn. Sommige organisaties hebben historische reserves opgebouwd en hebben dus liquiditeitsbuffers. In het geval van sommige organisaties waarbij ik betrokken ben of waarvan ik voorzitter ben, moet ik om de zes maanden een document voor de bank ondertekenen om voldoende cash te hebben om de lonen van de medewerkers van die vzw uit te betalen. Dat is mijn ervaring, maar u zult dat vast verbreden. Het is verschillend, maar wel reëel.

Vreemd genoeg is het ook niet altijd de schuld van de Vlaamse overheid. Daarmee bedoel ik dat door het systeem van de 'annualiteiten' van de begroting, je de eerste schijf van een jaar pas krijgt nadat de begroting werd goedgekeurd in het Vlaams Parlement. Dat betekent dat men begin januari opdracht kan geven om de subsidie uit te betalen en die vaak maar eind februari op de rekening staat. Je moet dus twee maanden kosten, zoals loonkosten, overbruggen indien je geen buffer hebt. Kun je dan wel spreken over schuld? Ik laat het in het midden. Vergeleken met een aantal jaren geleden mogen we wel stellen dat de Vlaamse overheid en zeker de culturele administratie stipt en correct werkt, maar dat het systeem als such de basis is van de problematiek, eigen aan de overheidsboekhouding.

Mijnheer Delva, er staat al twee jaar op mijn todolijstje dat ik een voorstel van decreet moet schrijven, met een min of meer aangepaste versie van het decreet van de Franse Gemeenschap, om zoiets mogelijk te maken.

Minister, de problematiek is reëel. We moeten vermijden dat we jaarlijks een deel – al is het maar 2 procent – van onze subsidies als interest aan de banken betalen. Ik denk dat we de banken tegenwoordig al genoeg subsidiëren, zij het op andere wijze.

Ik ben, net als de heer Arckens, wat bezorgd dat we een administratieve complexiteit, met overheadkosten enzovoort, zouden organiseren.

Ik erken de problematiek en vind het heel terecht dat de heer Delva die aankaart.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Er moet inderdaad een onderscheid worden gemaakt tussen verschillende soorten subsidies. De uitbetaling van de werkingssubsidies is bepaald in het Kunstendecreet. Als we daar iets aan willen veranderen, moeten we inderdaad het Kunstendecreet aanpassen.

In dat Kunstendecreet is bepaald dat een eerste voorschot van 45 procent van het jaarlijkse werkingbudget betaald wordt ten vroegste op 1 februari en een tweede voorschot van 45 procent ten vroegste op 1 juli. Het saldo van 10 procent wordt uitbetaald nadat is vastgesteld dat alle voorwaarden voor het jaar van toepassing werden nageleefd. Aangezien de afrekeningsdossiers als toetssteen moeten worden ingediend tegen 31 maart, wordt dit saldo ten vroegste in de loop van de maand april van het jaar volgend op het jaar waarop de subsidie van toepassing was, uitbetaald. De voorbije jaren werden de controles en uitbetalingen van saldi afgerond in de loop van de maand september. Als we daar iets aan willen veranderen, moeten we dat meenemen in de wijziging van het Kunstendecreet.

Dit jaar werden de subsidies voor werkingen in betaling gesteld op 31 januari. Volgens het Kunstendecreet moet de betaling gebeuren op 1 februari. De opdracht werd gegeven op 31 januari. De subsidies werden dus, met uitzondering van de organisaties die met in pandgevingen werken, ontvangen in de eerste dagen van februari. Op dit ogenblik is er geen reden waarom het tweede voorschot niet tijdig, bijvoorbeeld op 1 juli, zal worden betaald.

Ik ben dus van mening dat het probleem bij de werkingssubsidies, met uitzondering van de betaling van de saldi, redelijk beperkt is. Ik denk niet dat er een probleem is rond die laattijdigheid. Er zijn een aantal problemen geweest, maar we hebben erop aangedrongen stipter uit te betalen en dat gebeurt nu ook. We zien er dus heel nauwgezet op toe dat dat correct gebeurt. Onze diensten zijn nu ook goed georganiseerd.

Een regeling die ervoor zorgt dat de organisaties voorafgaand aan het toezicht op de subsidie kunnen beschikken over het saldo, zou het doel van het saldo tenietdoen. De bedoeling is na te gaan of men aan alle voorwaarden voldoet en pas nadien een volledige afrekening te geven. Dat vind ik wel logisch, maar die discussie kunnen we in het kader van het Kunstendecreet gerust nog verder voeren. Op zich vind ik het goed dat het op die manier gebeurt. Het duurt misschien wel wat lang, dus daar kunnen we eventueel een andere oplossing voor zoeken.

De projectsubsidies worden uitbetaald in de vorm van een voorschot van 90 procent en een saldo van 10 procent. Er is geen precieze timing wanneer die subsidies moeten worden uitbetaald. De regelgeving bepaalt dat dit gebeurt na ondertekening van het besluit waarin de subsidie wordt toegekend, maar vermeldt geen termijn. In de praktijk is dit binnen de zes weken na het bekendmaken van mijn principiële beslissing en binnen de twee weken na ondertekening van het besluit. Er zit dus ook een periode tussen.

Het voorbije jaar heeft mijn administratie gewerkt aan een inkorting van de proceduretijd om te vermijden dat de decretaal bepaalde termijnen worden overschreden. Hierdoor zullen de betrokken organisaties of kunstenaars zoals bepaald in de regelgeving binnen de vier maanden na de uiterste indiendatum officieel bevestiging kunnen krijgen van de subsidietoezegging en binnen de twee weken daaropvolgend kunnen beschikken over het voorschot van de subsidie. Dat is toch redelijk efficiënt.

Wij stellen dus alles in het werk om die tijdige betalingen te garanderen. In 2009 en 2010 zijn er inderdaad een aantal problemen geweest, maar die zijn nu opgelost.

Ik zie momenteel geen noodzaak in de oprichting van een dergelijk fonds. Indien na een interne evaluatie en de bijsturing die bij de diensten werd doorgevoerd, zou blijken dat er toch nog laattijdige uitbetalingen zijn en dat het een courant gegeven wordt, dan ben ik uiteraard bereid een oplossing uit te werken. We moeten beseffen dat, als we zo'n fonds willen oprichten, dat ook geld kost. We moeten beide opties naast elkaar leggen. Ik ben momenteel eerder geneigd strikt toe te kijken op de betalingen en de huidige procedures stipt toe te passen. Ik denk dat dat heel veel kan oplossen. Het laatste jaar is dat althans zo gebeurd en het zal in de toekomst waarschijnlijk nog zo worden uitgevoerd door mijn diensten. Laat ons dat nu nog een kans geven, dan kunnen we eventueel nog wat bijsturen in de decretale bepalingen.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik dacht inderdaad ook dat die betalingen in het begin van het jaar later plaatsvonden, maar blijkbaar is daar de laatste jaren serieuze verbetering in gekomen. Ik had ook in mijn hoofd dat dit midden of eind februari werd uitbetaald. Een zesde van het jaar was dus al voorbij voor men de eerste centen kreeg. Blijkbaar is dat nu allemaal versneld en krijgen die organisaties dit eind januari al op hun rekening. Dan moeten zij nog één maand overbruggen. Dat lijkt niet onmogelijk.

Mijnheer De Ro, er is een verschil tussen een late betaling vanwege de wetgeving en een laattijdige betaling. Ik verneem nu van de minister dat een maand aan het begin van het jaar moet worden overbrugd. Ik kan me voorstellen dat er nog altijd een aantal organisaties zijn die geen cashreserves hebben en daarvoor bij de bank moeten gaan aankloppen. Mijn vraag was eigenlijk in welke mate dat een nijpend probleem is voor organisaties. Ik heb echter uit het antwoord begrepen dat die problematiek veel minder nijpend is dan toen ik een aantal jaren geleden mijn parlementaire loopbaan begon. We moeten dit wel blijven opvolgen. We worden immers opnieuw met een vertraging geconfronteerd. Dit item moet ons dan ook bezighouden. Ik heb er geen pasklare oplossing voor. Maar als het zo is dat binnen een of meerdere jaren opnieuw heel wat organisaties voor een langere periode kaskredieten moeten afsluiten, dan wil ik erop wijzen dat dit niet past binnen de filosofie van de decreetgeving die wij hier goedkeuren.

De heer Bart Caron: Minister, het was een moeilijk keerpunt toen werd beslist om de saldi naar 10 procent te brengen. Vroeger was het saldo 5 procent en voor sommige regelingen zelfs maar 2 procent. Zeker in het eerste werkingsjaar van een meerjarige subsidie heeft men het eerste jaar ten opzichte van de jaren voordien 5 of 8 procent minder middelen. Wanneer men dat moet overbruggen, dan sleept men dat mee gedurende heel de periode omdat het laatste saldo pas in het vijfde jaar komt. Dat is niet ingegeven door de administratie Cultuur maar door de administratie Financiën om daar een soort harmonisering te hebben in Vlaanderen. Maar het is een heel moeilijke klus om dat vol te houden. Als men de vergelijking maakt met de welzijnssector, waar er vaak 100 procentsubsidieën bestaan, bijvoorbeeld voor de centra algemeen welzijnswerk (CAW's), dan ziet men dat daar strakkere en vroegere procedures zijn om die problemen op te vangen. Het kan misschien inspirerend zijn om eens over het muurtje te kijken van die 100 procentsubsidie. Maar het systeem is in elk geval verbeterd.

Dit probleem valt vaak samen met de problematiek dat andere overheden of financiers ook een relatief laattijdige betaalkalender hanteren. Voor een vzw zonder buffer is dat een lastige situatie. Voor de rest is er wel een algemene verbetering ten opzichte van een aantal jaren geleden.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Minister, op dat vlak ben ik tevreden met uw antwoord. Er is een firma die de betalingskalender van alle overheden of de correcte betaling van overheden controleert. Op verschillende niveaus is de Vlaamse Gemeenschap daar zeker niet bij de beste leerlingen van de klas. Wanneer in dit betalingscircuit de Vlaamse overheid zich echt aan haar eigen deadlines houdt, dan vind ik dat we eerder de administratie moeten gelukwensen. Er zijn ook veel instanties, zoals leveranciers aan de Vlaamse overheid, die zouden willen dat dit op 31 januari in betaling wordt gesteld als ze het op 1 februari zouden moeten krijgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het uitblijven van een concreet dadingsvoorstel voor de ex-werknemers van de Opera voor Vlaanderen (OVV) en de Vlaamse Operastichting (VLOS)
- 1564 (2012-2013)**

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Voorzitter, ik voel me hier als een hond in een kegelspel, want als ik het woord 'cultuur' hoor, dan laat ik het liever aan de mensen die daar echt iets van kennen. Ik kom hier echter niet om over cultuur te spreken, maar enkel om een aantal juridische

zijvragen te stellen bij het dossier van de Opera voor Vlaanderen (OVV) en de Vlaamse Operastichting (VLOS).

Dit is een heel oud dossier. Het begon op 29 juni 1988 toen de buitengewone algemene vergadering van de OVV besliste om de maatschappij te ontbinden en de bevoegdheden over te dragen aan een college van vereffenaars.

Alle personeelsleden werden in disponibiliteit geplaatst wegens ambtsopheffing vanaf 1 juli 1988. Op 20 juli 1988 werd de vzw VLOS opgericht door de Vlaamse Gemeenschap en de steden Gent en Antwerpen. Een protocol werd gewaarborgd door de Vlaamse Regering, die in dat verband besliste de nodige maatregelen te nemen voor het ter beschikking stellen van de vereiste financiële middelen aan de vereffenaars van de OVV voor het volledig honoreren van het sociaal passief.

Intussen besliste de Raad van State dat de VLOS als rechtsopvolger van de OVV moest worden beschouwd. De schadeclaims van de voormalige personeelsleden van de OVV werden dan ook naar de VLOS doorgeschoven. De VLOS werd ontbonden in 1996 en in vereffening gesteld.

Door een aantal personeelsleden van de VLOS werden procedures en schadeclaims ingediend voor in totaal ongeveer 140 lopende gerechtelijke dossiers. Dat is wat ik heb gehoord van mensen die daarbij betrokken zouden zijn. U kunt daar wellicht exacte informatie over geven. Een aantal ex-personeelsleden werden zowel in eerste aanleg als in beroep in het gelijk gesteld en moesten dus worden vergoed.

Ingevolge de sociale consequenties van de opeenvolgende reorganisaties van de Vlaamse Opera, waarbij een aantal personeelsleden niet meer aan het werk konden in het koor of het orkest maar op wachtgeld werden geplaatst, was het wenselijk dat de Vlaamse Regering een oplossing zocht voor het geheel van de lasten van het verleden in dit dossier.

In 2011 werd een dadingsvoorstel uitgewerkt met alle personeelsleden van de voormalige OVV en VLOS om de gerechtelijke procedures te kunnen afsluiten. Die dading bevatte een luik over het sociaal passief, een luik met betrekking tot de hangende gerechtelijke procedures van de voormalige personeelsleden van de OVV en een luik over mogelijke morele schadevergoeding. De geformuleerde voorstellen gingen uit van de beoogde solidariteit tussen alle voormalige personeelsleden van de OVV en de VLOS.

Eind 2011 werd door het Vlaams Fonds voor de Lastendelging – waaruit ik mijn informatie ter zake bijna letterlijk heb geput – 14,4 miljoen euro aangaande dit dossier in bewaargeving geven aan de Deposito- en Consignatiekas te Brussel. Medio 2013 hebben de betrokken personeelsleden nog steeds geen zicht op de juiste inhoud van het dadingsvoorstel. Ze hebben mij gevonden om aan u de volgende vragen over te maken.

Minister, wanneer zal eindelijk een concreet dadingsvoorstel worden voorgelegd aan de personeelsleden? Zal dit dadingsvoorstel rekening houden met de eerdere uitspraken van de rechtbanken en de hoven van beroep ter zake?

Wat vertraagt het uitwerken van een concreet dadingsvoorstel op dit moment? Intussen heb ik via goede bronnen nadat ik de vraag heb ingediend – jammer genoeg dus iets te laat – kopij gekregen van zowel de vereffenaars van de OVV als van de stad Antwerpen, die geen fundamentele bezwaren maakt.

Welke maatregelen neemt u om dit al te lang aanslepende probleem eindelijk billijk op te lossen?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, mijnheer Penris, eerst en vooral wil ik duidelijk stellen dat de Vlaamse Gemeenschap in dezen geen partij is. We zijn dus niet echt in de

procedure betrokken. Het zijn de Opera voor Vlaanderen in vereffening, de OVV dus, en de Vlaamse Operastichting vzw in vereffening, of de VLOS, die daarin initiatief moeten nemen.

Op dit moment financiert de Vlaamse Gemeenschap het sociaal passief van beide instellingen ten gevolge van het protocol van 3 mei 1989. Eind 2011 heeft de Vlaamse Regering op mijn aangeven inderdaad in 14,4 miljoen euro in reserve voorzien om bij de dading aan de OVV en de VLOS de nodige middelen te bezorgen om de dading ook effectief uit te betalen aan de betrokken personeelsleden. Deze dading moet worden gesloten tussen de OVV en de VLOS en alle betrokken personeelsleden en ex-personeelsleden, zodat er definitief kan worden vereffend.

Wij hebben onze financiële verantwoordelijkheid genomen, dat is uniek. De zaak sleept al jaren aan zodat er echt definitief kan worden vereffend. We hebben echt onze verantwoordelijkheid genomen in 2011. Ik heb daar op de ministerraad een lans voor gebroken. Ik werd er gesteund en ik heb het bedrag gekregen. Eigenlijk staat alles klaar en is het nu aan die organisaties en de personeelsleden om de dading af te sluiten. De middelen staan ter beschikking.

Ik rekende er ook op dat er vanuit de OVV en de VLOS al lang een voorstel zou zijn bezorgd. Het College van Vereffenaars heeft dit echter nog steeds niet gedaan, ondanks mijn herhaaldelijk aandringen. Nochtans heeft mijn administratie ook de uitwerking van een aantal mogelijke opties van dadingvoorstellen ondersteund. Ik heb er al vaak op aangedrongen, zelfs ook op papier.

Het lijkt me niet gepast om vooruit te lopen op een eventueel voorstel van dading. U vraagt hoe het er zal uitzien, maar daarop antwoorden gaat niet.

Het College van Vereffenaars van de OVV heeft een aantal juridische bezwaren geuit met betrekking tot de vroegere personeelsleden van de stad Gent, daar knelt dus het schoentje.

We hebben een belangrijke inspanning gedaan en een basisvoorwaarde voor de oplossing ingevuld. De Vlaamse Regering heeft eind 2011 in een bedrag van 14,4 miljoen euro voorzien dat ter beschikking staat van de personeelsleden zodat het dossier vooruit kan.

Daarenboven is mijn administratie in 2012 intensief bezig geweest met de ondersteuning van de opmaak van een eventueel dadingvoorstel. Ik maande het College van Vereffenaars op 16 november 2012 nog eens aan om op de kortst mogelijke termijn alle betrokken personeelsleden in te lichten over de timing en de procedure voor het afsluiten van de dading.

Op 17 januari 2013 had ik op mijn kabinet een vergadering met de secretaris van het College van Vereffenaars over het uitblijven van een voorstel ten aanzien van de personeelsleden. De secretaris riep juridische bezwaren in als reden waarom dit nog niet was gebeurd. Op 6 februari 2013 had er een ambtelijk overleg plaats over aanpassingen van de dadingvoorstellen naar aanleiding van de juridische bezwaren die geformuleerd werden door de stad Gent en de stad Antwerpen. Omdat de aanpassingen nog steeds op bezwaren stuiten van de stad Gent en er sindsdien geen schot in de zaak komt, heb ik nogmaals aangedrongen, in een schrijven in de maand mei aan het College van Vereffenaars, dat het in dialoog zou gaan met de stad Gent om tot een akkoord te komen over de dadingvoorstellen. Ik verwacht hierop een antwoord tegen eind mei.

Dat is de stand van zaken, mijnheer Penris. We hebben onze verantwoordelijkheid genomen. Ik stel met u vast dat het niet vooruitgaat. Ik meen dat er een grote verantwoordelijkheid ligt bij het College van Vereffenaars. Het is eigenlijk jammer om te zien dat men er nog steeds niet in geslaagd is om tot een effectief voorstel te komen. Wij blijven er echt op aandringen. Alle mogelijkheden die we hebben, proberen we aan te grijpen.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Minister, ik ben blij verrast met uw antwoord, maar ook een beetje ontgoocheld. *(Opmerkingen van minister Joke Schauvliege)*

Ja, ik ben eens blij verrast met uw antwoord, maar dat zal niet altijd het geval zijn, wees daar maar van overtuigd. Volgende weken komt immers nog een ander dossiertje aan bod, ook over de opera, maar dat weet u.

Ik heb hier een brief van 8 april 2013 van het College van Vereffenaars. Dit college wil benadrukken dat het principieel achter uw beslissing staat om tot een totaaloplossing te komen voor het volledige statutaire OVV-personeel op voorwaarde dat de Vlaamse Gemeenschap daarvoor een afdoend bedrag op de begroting inschrijft. Dat hebt u gedaan. Die 14,4 miljoen euro dekken alle dadingskosten – daar mag ik van uitgaan – zoals gevraagd wordt, ook door degenen die de rechtbank niet hebben geadieerd. Waarvoor dank.

Een goede wind heeft een verslag van het college van burgemeester en schepenen van Antwerpen van 29 maart 2013 bij mij doen belanden. Ze verzetten zich niet tegen de oplossing die u ter zake hebt uitgewerkt. Het probleem ligt nu bij de stad Gent. Dat heb ik goed verstaan. Dat is politiek belangrijk. Dan kan ik aan mijn collega's in Gent zeggen: los dit dossier nu op. U hebt de sleutel in de hand. Zorg ervoor dat u meestapt in het voorstel van de Vlaamse Regering, het besluit van het College van Vereffenaars van de betrokken instantie en de beslissing van het stadsbestuur van Antwerpen. Ik ken de verantwoordelijkheid van de stad Gent op financieel vlak niet. Ze moeten die verantwoordelijkheid maar opnemen, vind ik. Ik heb u, wat dat betreft, zeer goed begrepen, minister. Ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen op het vlak van het letterenbeleid - 1624 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, minister, sinds dit jaar kunnen Nederlandse auteurs niet langer aanspraak maken op een beurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren (VFL). De directeur van het fonds, Koen Van Bockstal, beklemtoont in de pers dat het VFL hiervoor geen vragende partij was. Hij vond het niet erg dat Nederlanders hier terecht konden, maar ze moesten blijkbaar volgen omdat men in Nederland wegens de noodzaak om te besparen beslist had om geen werkbeurzen meer vrij te maken voor Vlaamse auteurs. Het leek het Vlaams Fonds voor de Letteren dan maar logisch het omgekeerde ook niet langer toe te staan.

De directeur betreurt dat: “Jammer, want er zijn verschillen tussen de Vlaamse en de Nederlandse boekenmarkt, maar er zijn ook veel gelijkenissen. Bovendien vinden veel Vlaamse auteurs onderdak bij Nederlandse uitgevers.” Het lijkt volgens hem alsof er halverwege de rit van koers wordt gewijzigd, terwijl de Vlaamse en Nederlandse literatuurwereld juist nauw zouden moeten samenwerken en binnenkort mogelijk opnieuw de banden nauwer aanhalen. Er zijn plannen om in 2016 samen gastland te zijn van de Frankfurter Buchmesse. Aan de ene kant wil men veel samen doen, aan de andere kant worden bestaande initiatieven beëindigd.

Toen de gewijzigde koers bij het Nederlandse Fonds voor de Letteren duidelijk werd, heb ik u daarover nog een actuele vraag gesteld. Toen antwoordde u onder meer het volgende: “Ik zal daarover mijn Nederlandse collega, Halbe Zijlstra, aanspreken. Ik zie hem binnenkort en dit is een van de punten die ik met hem zal bespreken. In Nederland zijn er verkiezingen in het najaar, dus zullen we dit ook verder moeten bespreken met de nieuwe regering om uit te zoeken hoe we verder zullen werken.”

Minister, hebt u ondertussen reeds contact gehad met zijn opvolger Sander Dekker? Wordt er nog gesproken over manieren waarop Vlaanderen en Nederland weer meer kunnen samenwerken op vlak van het letterenbeleid? Zo ja, op welke manier kan dat worden geconcretiseerd?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: De heer Vandaele stelt een terechte vraag. Het principe van de wederkerigheid mag hier duidelijk gelden.

Ik vraag me af of Vlaanderen zich niet wat genereuzer kan opstellen in deze context. We moeten ons beleid zeker niet reactief voeren. Dat kan vruchten afwerpen in verband met de Buchmesse. We zullen dan sterker en geloofwaardiger staan. Overigens is onze geschiedenis van omgang met en mogelijkheden voor auteurs die het vaak in Nederland moesten gaan zoeken – dat weet iedereen –, niet zo denderend. We moeten een meer regulier beleid voeren.

Minister, ik denk dat we zelfs die historische schuld kunnen goedmaken en daardoor wellicht zwaarder wegen op de toekomst en sterker staan voor die evenementen inzake onze gemeenschappelijke Vlaams-Nederlandse literatuur. Wij zijn dus gastland van de Buchmesse in Frankfurt.

Minister, we hebben Zijlstra gekend. Wat is het huidige Nederlandse beleid? Ik volg het maar met een half oor meer. Kunt u ons dat in het kort vertellen?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: De heer Vandaele spreekt over betere samenwerking. Het Ministerie van Onderwijs heeft systematisch overleg met de directieraad Onderwijs van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW). Bestaat dat ook tussen de ambtenaren van het Ministerie van Cultuur, Jeugd, Sport en Media en OCW? Als dat niet bestaat, is het zeker aan te raden. Samenwerking is moeilijker als er geen goede ambtelijke banden bestaan tussen de administraties.

De heer Bart Caron: Ik sluit mij aan bij de intentie van de heer Vandaele en de andere collega's: de samenwerking met Nederland op het vlak van de letteren verdient eerder stimuli dan afremmende mechanismen. Natuurlijk is Nederland soeverein. Wij kunnen daar moeilijk op ingrijpen. We moeten wel minstens de intentie blijven uitspreken en zoeken naar manieren van samenwerking. Maar als de kas nijpt, zie je waar er eerst iets gebeurt. Ik betreur dat ook. Als er een punt is waar we samen sterk in kunnen staan, algemeen op de internationale cultuurmarkt, als ik het zo mag zeggen, dan is het wel met de letteren. In die zin is elke samenwerking daar welkom.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Vandaele, dank u voor de vraag. Het contact verloopt echter niet met Sander Dekker. Er is nu een andere regeling dan ten tijde van staatssecretaris Zijlstra. Het is nu Jet Bussemaker die deze dossiers opvolgt. Ik heb haar daar al een aantal keren op aangesproken. We hebben elkaar uiteraard al meerdere keren gezien. Wij hebben toen heel uitdrukkelijk de afspraak gemaakt dat onze beide fondsen moesten samenzitten en naar een oplossing zoeken.

In opvolging van de vergaderingen die er waren en van de contacten met het Fonds voor de Letteren heb ik op 10 juni een ontmoeting met mijn Nederlandse collega Jet Bussemaker. Ook dat staat daar op de agenda. Het gaat om een opvolging. Ik weet dat beide fondsen contacten hebben gehad met haar.

Ik heb met Jet Bussemaker ook over het beleid in Nederland gesproken. Zij zegt dat het beleid een voortzetting is van wat onder haar voorgangers is gebeurd, onder andere staatssecretaris Zijlstra. Men heeft toen nogal drastische keuzes gemaakt. Men zet die drastische keuzes voort, maar men zal niet nog verder gaan en nog dieper snoeien. De besparingen die twee jaar geleden werden ingevoerd, worden niet drastisch teruggeschroefd. Ze blijven behouden omdat men het in Nederland financieel moeilijk heeft. Dat is de situatie.

Voor het Nederlandse fonds is er dus niet direct een budgettaire oplossing in zicht. Het zal op een andere manier moeten gebeuren. Daarom ook zitten wij op 10 juni samen.

De samenwerking met Nederland is een van de speerpunten van mijn buitenlands beleid. Dat blijft zo. Vandaar ook dat dit op 10 juni op de agenda staat.

Mijnheer De Ro, onze administraties hebben regelmatig overleg. Ook de fondsen zien elkaar regelmatig. Ze werken frequent concreet samen op meerdere vlakken. Het gaat bijvoorbeeld over de kandidatuur voor de Frankfurter Buchmesse. Ik kom daar straks bij de begrotingscontrole nog op terug. Zij organiseren ook samen de drie tweejaarlijkse vertalersprijzen voor het Franse, Engelse en Duitse taalgebied. Zij geven samen 'Ten Books from Holland and Flanders' uit. Zij bundelen de krachten om aanwezig te kunnen zijn op internationale literaire manifestaties, bijvoorbeeld in China. Ook de databank wordt gevoed en er worden dagelijks informatie, adressen en ervaringen uitgewisseld. De beide letterenfondsen overleggen dus regelmatig. Ik krijg signalen dat dit constructief verloopt en dat er altijd wordt gezocht naar samenwerking.

Ik zal na 10 juni nog meer kunnen zeggen. Ik heb al elke gelegenheid aangegrepen om daarop door te gaan. Ik voel ook wel de intentie van mijn Nederlandse collega om, als er raakvlakken zijn met Vlaanderen, te overleggen. Beslissingen in verband met besparingen dateren van voor haar tijd. Er was blijkbaar in het Nederlandse beleid een algemene afspraak om daar niet meer aan te raken en om dat gewoon voort te zetten. Volgens mij zit daar een moeilijkheid. Maar het is zoals de voorzitter zegt: ik kan mij moeilijk rechtstreeks mengen in de Nederlandse situatie. Ik probeer altijd op een constructieve manier te werken met ons fonds. Ik hoop dat we eruit geraken, dat we een oplossing vinden in de constructieve sfeer die er toch is. De sfeer is niet negatief, integendeel. Er is langs beide zijden een bereidheid om die samenwerking intens voort te zetten. Maar ik ben het met u eens dat als men zoiets eenzijdig beslist, dit een enorm effect heeft op Vlaanderen en dat wij daar gezamenlijk moeten uitgeraken.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, wij hebben over de jaren heen heel vaak voorbeelden gezien van eenzijdige beslissingen. Nederlands-Vlaamse projecten gingen jaren mee, soms tot ieders tevredenheid, tot op een bepaald moment een van beide partijen eenzijdig beslist om de subsidie stop te zetten. De volgende stap is dan dat ook de andere partij er de stekker uit trekt. Dat is niet alleen in de letteren zo, we hebben daar op tal van andere gebieden voorbeelden van.

Ik onderschrijf het pleidooi van de heer De Ro. Het ambtelijke overleg is bijzonder belangrijk. Wij hebben daar de instrumenten voor, zoals de Taalunie en het cultureel akkoord, waar het zou kunnen worden gefaciliteerd. Ik heb vaak het gevoel dat dit misschien te weinig structureel gebeurt, of toch niet met betrekking tot die dingen die er echt toe doen, zoals een beslissing zoals we er nu een op tafel hebben liggen. Ik zou dat ambtelijke overleg wat sterker en wat meer structureel willen zien.

Minister, terug naar het stopzetten van de letterensubsidies. Ik herinner me dat er ooit op dat gebied Europese standpunten werden ingenomen. Men besliste dat mensen die tot een verschillende nationaliteit behoren, in een ander land wonen maar deel uitmaken van een zelfde cultuurgebied – een zelfde taalgebied moet ik eigenlijk zeggen –, bij elkaars subsidiesystemen moeten kunnen aankloppen. Het werd ooit toegejuicht dat dit ook door Europa, met of zonder cultuurparagraaf, mogelijk werd gemaakt. Hoe verhouden de nieuwe stap die nu werd gezet en het feit dat de Nederlandse beurzen dichtgaan voor de Vlaming, die nochtans tot het Nederlandse cultuurgebied behoort, en omgekeerd, voor de Nederlander, die nochtans ook tot het Nederlandse cultuurgebied behoort, zich tot de Europese consensus die er op dat gebied toch was en, zoals ik denk, toch nog altijd is?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Toen u die vraag in de plenaire vergadering stelde, heb ik gezegd dat het een effect heeft omdat het een beurs was die gelinkt was. Wanneer men in het ene gebied een beurs kreeg, dan entten we dat daarop. Het is dus wel een probleem wanneer beide fondsen samen een oplossing proberen te zoeken. Op dit moment is dat nog altijd niet opgelost. Ik hoop op 10 juni een zicht te hebben op een oplossing, maar ik kan daar niet op vooruitlopen.

De heer Wilfried Vandaele: We maken een nieuwe vraag om uitleg klaar voor 11 juni.

De heer Bart Caron: Minister, ik heb de stellige indruk dat het omgekeerde van dynamiek, het terugtrekken uit samenwerkingsverbanden, veeleer op Nederlands dan op Vlaams initiatief gebeurt. Het is de typische verhouding tussen de grote en de kleine: de grote die de kleine niet nodig meent te hebben en omgekeerd wel. Zij hebben toch ook een verantwoordelijkheid als dragers van onze Nederlandse taal en als grootste van het Nederlandstalige taalgebied. Zeker voor de letteren is dat zo, maar ook op andere gebieden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■